

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 23Co/110/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118252946
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miloš Kolek
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:6118252946.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miloša Koleka a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Daniely Babinovej v právnej veci žalobcu: O. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. C. A. XX, právne zastúpený JUDr. Michalom Antalom, advokátom, so sídlom Hlavná 13, Trnava, proti žalovanému: Y. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XX, M., právne zastúpený JUDr. Matúšom Hríbom, advokátom, so sídlom Na hradbách 5, Bardejov, o zaplatenie 11.070 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 15C/26/2018-75 zo dňa 18.06.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok s výnimkou výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Odmieťa odvolanie žalovaného proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 10.865 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne z tejto sumy od 07.03.2018 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Návrh na prerušenie konania zamietol. Rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 82 %. Rozsudok odôvodnil tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 11.070 eur s príslušenstvom titulom uzavretej zmluvy o pôžičke. Súd zistil, že strany uzavreli dňa 04.02.2017 písomnú zmluvu o pôžičke, ktorú vypracoval žalovaný, predmetom ktorej malo byť požičanie peňazí žalobcom žalovanému vo výške 26.000 eur v hotovosti v deň podpisu zmluvy. Zmluvné strany sa dohodli, že dlžník zaplatí veriteľovi sumu 26.000 eur. Pôžička mala byť poskytnutá bezúročne. Dlžník mal vrátiť veriteľovi dlh v mesačných splátkach 230 eur do 05.03.2018. Pre omeškanie so zaplatením čo i len jednej splátky sa stával splatným celý dlh. Dňa 04.02.2017 odovzdal žalobca žalovanému sumu 12.000 eur. Žalobcovi bola zo strany žalovaného pripísané na účet celkovo čiastka 1.135 eur. Žalovaný podal trestné oznámenie na svoju sesternicu X. S., ktorá mu dala ponuku, že ak dá 10.000 eur do Národnej banky, tak sa mu zhodnotia po roku na 20.000 eur. S priateľkou teda začal zháňať peniaze tak, že si od známych požičiaval peniaze, pričom si požičal takto aj od žalobcu. Súd uviedol, že z dokazovania je zrejmé, že medzi stranami došlo dňa 04.02.2017 k uzavretiu reálnej zmluvy o pôžičke, predmetom ktorej bolo prenechanie sumy 12.000 eur zo strany žalobcu žalovanému. Súd mal za to, že neexistuje povinnosť žalovaného vrátiť žalobcovi 26.000 eur, pretože reálne bolo požičaných iba 12.000 eur. Dohoda o vrátení 26.000 eur je skrytou dohodou o úrokoch, ktorá je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi vzhľadom na výšku úrokov. Aj keď žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaný mu doposiaľ vrátil iba 930 eur, bolo dokázané, že mu vrátil 1.135 eur. Preto súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 10.865 eur a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobcovi priznal aj úrok z omeškania v zákonnej výške, a to od 07.03.2018, aj keď sa žalovaný dostal preukázateľne do

omeškania už skôr, a to 06.03.2018 (po splatnosti pôžičky, ktorá nastala dňa 05.03.2018). Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že peniaze od žalobcu prevzal nie na súkromné účely, ale za účelom investície do eurofondov, súd poukázal na to, že žalobca poskytol žalovaného finančné prostriedky a tento sa ich zaviazal vrátiť. Spôsob ako s týmito prostriedkami žalovaný mienil naložiť, resp. na aký účel ich použil, sa uplatneného nároku netýka. Aj zo zápisnice o podanom trestnom oznámení je zjavné, že žalovaný sám uviedol, že si od známych požičiaval peniaze s tým, že ich potrebuje na eurofondy. Pokiaľ ide o obranu žalovaného, že zmluva o pôžičke je simulovaný právny úkon a že sa má jednať o zmluvu o sprostredkovaní, súd uviedol, že dohoda medzi účastníkmi nemá náležitosti sprostredkovateľskej zmluvy, pričom predmetom sprostredkovateľskej zmluvy je obstaranie uzavretia zmluvy pre záujemcu. V predmetnom spore však nebolo preukázané a ani tvrdené, že by vôľou sporových strán bolo zo strany žalovaného sprostredkovať pre žalobcu uzavretie zmluvy medzi žalobcom a treťou osobou. Súd uviedol, že nebol dôvod na prerušenie konania do skončenia trestného konania vedeného proti X. S., pretože podľa názoru súdu spornú otázku pasívnej legitímácie môže súd posúdiť aj sám. V ust. § 164 CSP upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, a teda súd nemusí konanie prerušiť. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Poukázal na úspech žalobcu 91 %, úspech žalovaného 9 %. Súd uviedol, že nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo možné aplikovať ust. § 257 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný v celom rozsahu rozsudku. Uviedol, že rozhodnutie považuje za predčasné, nakoľko súd vec nesprávne právne posúdil, keď nerozhodol o prerušení konania do času rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní. Krajským riaditeľstvom policajného zboru je vedené trestné konanie, v ktorom vystupuje žalovaný v pozícií oznamovateľa i poškodeného. V rámci tohto trestného konania boli uplatnené námietky poškodených (t.j. pôžičky odovzdávané žalobcom podozrivým) priamo v trestnom konaní. Rozhodnutie o III. výroku je nesprávne, pretože v trestnom konaní doposiaľ nebolo rozhodnuté ani o vznesení obvinenia. Pokiaľ si poškodený uplatňuje nároky v trestnom konaní a žalovaný nie je podozrivý, nemôže byť ani nositeľom hmotnoprávnej zodpovednosti za prevzaté peňažné prostriedky. Žalovaný nie je pasívne legitímovaný, nakoľko je vylúčené, aby poškodený v trestnom konaní uplatnil nároky z pôžičiek voči doteraz podozrivým a zároveň jeden z poškodených (žalobca), by tento nárok uplatnil voči oznamovateľovi, t.j. žalobcovi (zrejme žalovanému - pozn. odvolacieho súdu). Pre správne rozhodnutie je nevyhnutné konanie prerušiť do právoplatného skončenia trestného konania, aby bolo možné identifikovať zodpovednú osobu. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie trestným spisom, ale mal za to, že zmluva o pôžičke je platná a skutočnosť, že žalovaný bol len platobným miestom, nie reálnym dlžníkom. Tieto skutočnosti však adekvátne nekvalifikoval. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil.

3. Žalobca sa k odvolaniu vyjadril tak, že odvolanie považuje za nedôvodné a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie potvrdil. Uviedol, že je štandardné, že veriteľ môže mať celý nárok voči viacerým dlžníkom súčasne. Nárok proti žalovanému vyplýva zo zmluvného záväzkového vzťahu. Nemožno vylúčiť, že v budúcnosti mu bude v trestnom konaní priznaný nárok na náhradu škody z deliktuálneho vzťahu, ktorý by sa s nárokom na vrátenie sumy, pôžičky mohol teoreticky prekryvať.

4. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne. Súd prvej inštancie správne zistil aj skutkový stav a správne vo veci rozhodol. Odvolací súd sa s jeho rozhodnutím stotožňuje. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na to, že v konaní bolo preukázané uzatvorenie zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je bez právneho významu na aký účel si žalovaný finančné prostriedky od žalobcu požičiaval. Suma pôžičky je splatná a žalobca sa teda môže domáhať jej vrátenia. Tomu, že sa jednalo o pôžičku, naznačuje aj to, že žalovaný čiastočne pôžičku splácal.

5. Správne súd prvej inštancie neprerušil konanie do skončenia trestného konania vedeného proti X. S., pretože v trestnom konaní sa rieši otázka trestnej zodpovednosti X. S.. V civilnom konaní sa rieši nárok na vrátenie pôžičky vyplývajúci z platného právneho úkonu - zmluvy o pôžičke. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca v súvislosti s pôžičkou vstúpil do právneho vzťahu s X. S., jej prípadné protiprávne konanie teda nemohlo mať žiaden vplyv na platnosť zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným a na nároky, ktoré žalobca proti žalovanému uplatňuje.

6. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP s výnimkou výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti. Odvolanie proti tomuto výroku bolo odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou, pretože žalovaný nemôže podať odvolanie proti výroku, ktorý je v jeho prospech (§ 359 CSP a contrario). Vecne správny je aj výrok o trovách konania, ktorý zodpovedá výsledku konania a aj tento bol potvrdený postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

7. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, žalovaný v celom rozsahu neúspešný. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania má teda žalobca v celom rozsahu proti žalovanému. Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP.

8. Tento rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 CSP alebo 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť byť zastúpený advokátom neplatí za podmienok ustanovených v § 429 ods. 2 CSP.